

БРАНИМИР СЪБЕВ
ВОЙНИКЪТ И НЕГОВАТА
ЛЮБИМА
ПО МОТИВИ ОТ ИСТИНСКА
ГРАДСКА ЛЕГЕНДА

chitanka.info

Над поделението в Клатърбък, южен Охайо, мракът беше паднал като плътен черен покров. Селекторът отчете десет часа и светлините угаснаха. Войниците бързо заспаха, изморени като кучета от тежкия ден, изпълнен с работа и учения. Офицерите се събраха в столовата да отпразнуват купона в петък вечер с контрабандно вкарани в казармата бутилки алкохол. Командирът на поделението, полковник Рукс, беше в платен отпуск и неговото отсъствие спомагаше за веселото настроение на офицерите, които правеха, каквото си поискат. От това страдаха най-много, естествено, войниците.

Извън сградите нямаше никого, с изключение на караулните. Двама от тях стояха на пост до Южния склад, където се помещаваха оръжията и мунициите. Бяха се излегли нехайно на тревата, а пушките им М-4 лежаха захвърлени до тях. Единият се протегна и се прозя.

— Ама че скука, а? — измърмори той.

— Прав си — съгласи се другият. — Ама пак извадихме късмет, Джими. Сега офицерите ще се натряскат като порове и няма защо да се притесняваме, че някой ще тръгне да обикаля постовите.

— Да, така е — съгласи се Джими. — Но вместо четири часа може да се наложи да стоим тук цели осем! Едва ли някой ще се сети да дойде да ни смени, Антонио.

— Не се тревожи, ще се сети — успокои го Антонио. — Не вярвам всичките да са пияници — все ще се намери някой, който да си изпълнява задълженията и да бди за смяната на караулите.

— Дано да си прав. Ама сега ще висим тук поне четири часа, ако извадим късмет.

— Скуката е най-малката неприятност в казармата, Джими.

— Мда-а-а. Знаеш ли оня Джонсън, от втора рота?

— Оня, дето се уволнява другия месец ли? С белега на челото?

— Да, същия. Пуснали го три дни отпуск миналата седмица и познай къде отишъл първо.

— Вкъщи, къде другаде.

— Да, ама не позна. Право при гаджето си се изсипал.

— Така е ами, доебало му се като на кон.

— Значи отива той при нея и познай — оная се търкаля в леглото с някакъв друг. Джонсън направил зъркелите на чинии, а ченето му ударило пода.

— Ха-ха-ха!

— Да бе, няма майтап. И знаеш ли оня какво направил? Теглил един кур на гаджето, а после опънал и любовника й. Голям майтап!

Джими се разхили на грубата шега, сякаш беше най-забавното нещо, което беше чувал през живота си. Антонио обаче не се присъедини към смеха му, а остана замислен. Приятелят му забеляза това и го тупна по рамото.

— Какво си се оклюмал, бе? Не е ли смешно...

— Никак не е смешно, право да ти кажа. Знам един случай за войник и приятелката, му който е завършил много тъжно.

— Истина ли е?

— Трябва да е истина, баща ми я е разправял. Случило се, когато той служил — нейде през седемдесетте. Един войник от неговата рота тъкмо се уволнявал. Малко страшничка история.

— Разправяй, и без това трябва да висим тук още толкова време...

Редник Никълъс Галахър се уволнил през март, когато пролетта тъкмо започва и всичко цъфти и се раззеленява. Вървял си уволненият по пътя и се наслаждавал на птичите песни и свободата. Живеел в Оукс Вил — нейде в Мисури, градче с пет-шест хиляди жители. Пътят му минавал през Ривърстоун — град, подобен на неговия. Решил да пресече хълма — така щял да спести три мили от пътя. Новият му маршрут минавал през градските гробища. Галахър не се страхувал от мъртвите, още повече, че било пладне и слънцето прежуряло необичайно силно.

— Както казва лейтенант Пъркинс — подхвърли Джими, — „Мъртвите не хапят“.

— Да, да. Слушай сега.

Пресичал гробищата Ник и се натъкнал на скорошен гроб, богато украсен с венци и букети. Бил гробът на младо, шестнайсетгодишно момиче. „В памет на Джейн Ричардс, 1961–1977“, така пишело на

кръста. До букетите с цветя Ник забелязал черно-бяла снимка на покойната и я разгледал. Джейн била много красива. Уволненият войник помислил малко и изведнъж внезапен импулс го накарал да прибере снимката в джоба на ризата си. После побързал да напусне гробището и се запътил към къщи, а вътрешно се борел с чувството да върне снимката обратно на мястото ѝ.

Стигнал до Оукс Вил без произшествия. Вървял по главната улица и поздравявал хората, които го познавали. Най-сетне стигнал до своята къща. Баща му дялкал някаква пръчка с ножа си. Щом го видял, захвърлил ножа и скочил да прегърне сина си.

— Най-послед се върна, а, синко?

— Да, татко — усмихнал се щастливият Ник.

Засмели си двамата и влезли в къщата. Дванадесетгодишната сестра на Ник, Кейси, доприпкала като сърничка и увиснала на врата на брат си.

— Най-послед си дойде! — изчуруликала тя. — Мислех си, че никога няма да се върнеш.

— Що за измислици? — ухилил се бившият войник и внимателно я върнал обратно на земята. — Естествено, че ще се върна. А ти, като гледам, много си пораснала... Скоро ще въртиш момчетата на малкия си пръст.

Изчервила се малката и извърнала глава. Влязла майката на Ник — Сандра, бършейки ръце в престилката си. Разцелувала завърналия се син по двете бузи и го попитала дали е гладен.

— Да, много — признал той и я последвал в кухнята, а тя мърморела, че е много отслабнал и че в армията много претоварват момчетата, а ги хранят слабо.

— Че права си е жената! — пак се обади Джими.

— Не ме прекъсвай — изгледа го сериозно Антонио и продължи:

Нахранил се до насита младият Галахър с пиле с ориз, изкъпал се и звъннал по един телефон на приятелите си. Бенджамин, Сам и Ей Джей веднага се изсипали при него. Чернокожият Сам носел баскетболна топка.

— Значи свърши вече, а? — засмял се Ей Джей.

— Да. Най-после — потвърдил Ник.

— Разкажи как е там — подметнал Бен.

— Довечера, като отидем в дискотеката. А и искам да ви покажа нещо.

При тези думи Галахър извадил от джоба на ризата си снимката на мъртвата Джейн и я показал на тайфата.

— Това е тя — казал им той.

— Коя? — опулил се Сам.

— Гаджето му, глупчо — прекъснал го нетърпеливо Ей Джей. — Как се запознахте?

— Всичко ще ви разкажа довчера. А сега хайде да отидем в старото училище да вкараме няколко коша.

Всички тръгнали след Ник. Сам се влачел отзад на опашката и си мърморел: „Че кога успя да намери време за момичета, пък и да свали една?“ В крайна сметка обаче свил рамене и продължил след приятелите си.

Вечерта цялата компания се събрала в клуб „Дивата Роза“. Четирите момчета пиели бира и правели планове за живота си отсега нататък. От време на време Ник разказвал по някоя смешна история от казармата и всички дружно се смеели.

Изведнъж някой нежно поставил ръка на рамото на Галахър.

— Искаш ли да танцуваме? — прозвучал женски глас.

— Ей, пак ти излезе късметът — промърморил Бенджамин.

Ник станал и се обърнал. И кръвта му се смразила, а поетият алкохол се изпарил от главата му, сякаш никога не е бил там.

— Я! Това не е ли приятелката ти? — възкликнал Ей Джей.

— Отиди да танцуваш с нея, де — изломотил Сам. — Стига си стърчал като побит кол.

Но краката на Ник отказвали да помръднат. Защото пред него стояло момичето от снимката, мъртвата Джейн. Тя го хванала за ръка и леко го придърпала към дансинга. Диджеят услужливо пуснал блус.

— Толкова ми липсваше, Хари — нежно измъркала тя. — Бях толкова самотна без теб.

— Аз... аз не съм Хари — заекнал от ужас Никълъс. — Не съм...

— Там беше тъмно, Хари — продължила Джейн, все едно не го е чула. — И толкова студено...

— Ти си мъртва! Как е възможно да си тук?

— Мъртва? Не ставай смешен, мили. Просто отидох на една... дълга разходка. И ето ме тук, отново при теб.

Момичето затворило очи и облегнало глава на гърдите на изплашения до смърт млад мъж. Той плахо се опитал да я прегърне през раменете. И просто почувствал как ръцете му минават през безплатното ѝ тяло като през гъста мъгла. Косата му се изправила.

— Трябва да изляза за малко — припряно казал Ник и се освободил от прегръдката ѝ. — Ще се върна ей сега.

С бързи крачки се запътил към изхода.

— О, не ме изоставяй — примолила се Джейн и тръгнала след него.

Без да ѝ обръща внимание, бившият войник излязъл от клуба, спокоен от изненаданите погледи на другарите си. Но не било толкова лесно да се отърве от безплатното момиче. Тя го следвала, без да стъпва по земята, и го молела да не я изоставя. Дори когато стигнал до дома си, Ник не успял да се отърве веднага от нея. Измънкал, че ще ѝ се обади утре и влязъл вкъщи. Веднага си легнал и се завил през глава, треперейки от страх. Дълго не можал да заспи, а когато накрая се унесъл, сънят му не бил спокоен. Защото Джейн присъствала и в сънищата му.

И оттогава Никълъс Галахър нямал нито един спокоен миг. Мъртвото момиче го следвало навсякъде и било видимо само за неговия взор. Ник се затворил в дома си и не излизал въобще оттам. Напразно приятелите му се опитвали да го изкарат навън. Но и в собствения си дом нямал покой. Когато ставал сутрин, Ник виждал първо Джейн, застанала до прозореца, да гледа замечтано навън. Когато закусвал, тя седяла на някой стол и го гледала с любов. Любов, която дори смъртта не може да надвие. Даже когато бил в тоалетната, тя чукала на вратата и го питала кога ще излезе. Галахър усещал, че бавно, но неумолимо губи разсъдъка си.

Една сутрин закусвал със сестра си, а на стола вдясно от него стояла Джейн и го галела по косата.

— Много си пребледнял, брат ми — подхвърлила Кейси. — Да не би пак да виждаш твоето въображаемо мъртво момиче?

Ник не отговорил. Вече бил твърдо убеден, че красавицата от снимката, която взел от гробището в Ривърстоун, с изключение на

вечерта в бар „Дива Роза“ е видима само за неговия взор.

— Знаеш ли знахарката, дето живее горе на хълма?

— Какво за нея? — апатично попитал бившият войник.

— Тя може да разваля магии. Веднъж една моя приятелка — Синди — страдаше от главоболие цели шест дни. Майка ѝ я заведе при знахарката. Онази каза, че някой мисли злото на Синди, и ѝ даде да пие някаква отвара. И главоболието веднага ѝ минало.

— Е, и?

— Ами може да отидеш при нея — безгрижно каза Кейси и лапнала лъжица бъркани яйца. — Току-виж над теб тегне някакво проклятие...

Ник се замислил. Какво друго му оставало? След закуска облякъл якето си и отишъл при знахарката.

Влязъл тихо в къщата, която по нищо не се различавала от обикновените къщи в селото, и разказал всичко на жената — от игла до конец.

— Не е трябвало да пипаш снимката — с укор каза тя.

— Това и аз го разбрах — въздъхнал Ник.

— Ще ти кажа какво трябва да направиш. Имаш ли пари?

— Имам десет долара.

— Добре, дай ги насам. Така. Само смъртта е безплатна в този живот, нали? Ето ти тези четири стоманени гвоздеа. Ще отидеш на гроба на момичето и ще заковеш снимката на момичето с тях за надгробния ѝ камък. И ще ги заковеш накръст, разбра ли? Ако изпълниш както трябва всичко, духът на момичето ще те остави. Отивай и Бог да те пази.

Младият Галахър излязъл от къщата и видял Джейн пред нея. В очите на момичето имало сълзи. Тя се обърнала и изчезнала.

Ник отишъл на гробището в Ривърстоун и намерил гроба. Извадил вече поомачканата снимка от джоба си и въздъхнал. Намерил един камък наблизко и се заел да кове. Забил снимката с първия и почувствал силен полъх на вятъра. Не обърнал внимание и забил втория пирон. Чул стъпки зад гърба си. Пот избила по челото на Ник, но той забил и третия гвоздей. Изведнъж една ръка го хванала за рамото. Бившият войник събрал силите си и с един удар забил и последния пирон, след което припаднал.

Свестил се на гробището, а слънцето клоняло към залез. Бил в безсъзнание поне осем часа. Станал и погледнал към надгробната плоча — снимката на Джейн стояла там, закована накръст с пироните. Младият мъж почувствал някак вътре в себе си, че всичко вече е наред и покойната почива в мир. Изтупал прашните си панталони и се запътил към града.

Тъкмо вървял по главната улица, когато срещнал Сам.

— Защо си посипал косата си с брашно? — изненадал се приятелят му.

— Какво брашно бе, какво те прихваща? — учудил се Ник.

— Погледни се само — посочил с пръст към близкия магазин за дрехи негърът.

Галахър влетял като хала в магазина. Тикнал се в мъжката пробна, без да обръща внимание на сацисаната продавачка, и се погледнал в огледалото.

Цялата му коса била побеляла, а челото му било прорязано от дълбоки бръчки. Бил остарял с двайсет години за един-единствен ден.

— Бррр, страшничко — потръпна Джими.

Антонио се подсмихна и хвърли фаса си настрани. От казармата излязоха двама войници и се запътиха към тях.

— Нали ти казах, че някой все пак ще ни смени...

— Прав излезе, Антонио.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.